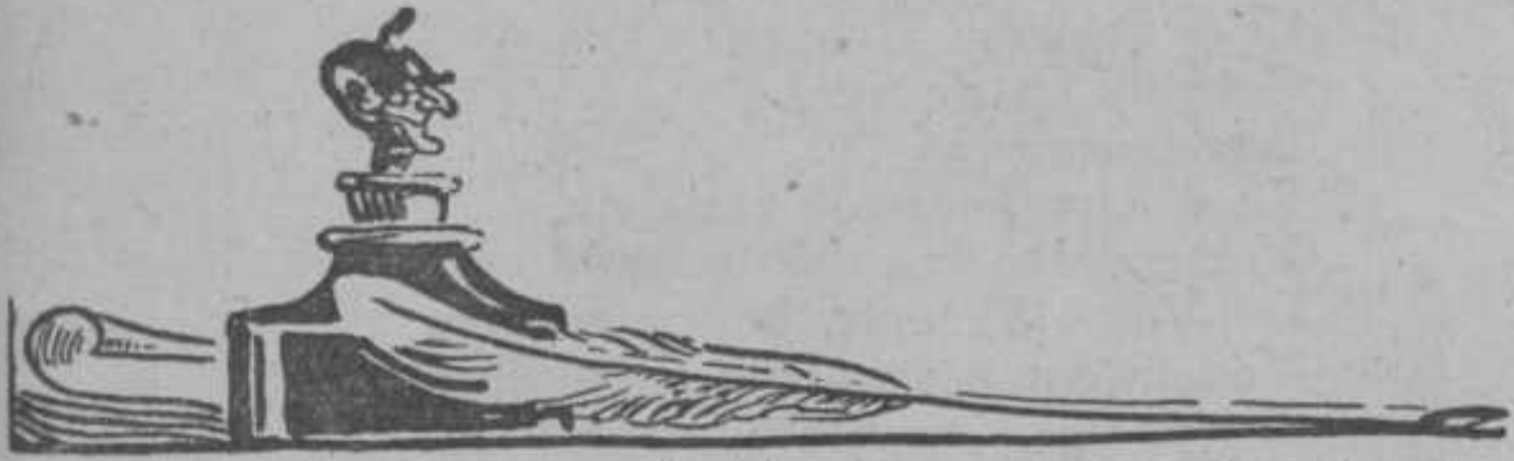

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

WND. HOOFDREDACTEUR: N. L. PRÄK — GRIFFIER: F. P. VAN GRONINGEN.
REDACTEUREN: G. ALBERDA, A. D. KROESE, B. H. OUDKERK, C. F. MEESTERS, W. E. RÖELL.
VERSCHEIJNT WEKELIJKS BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER, — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35
ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62
UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
20 JAARGANG 27 OCTOBER 1947 6 BLZ. No. 6

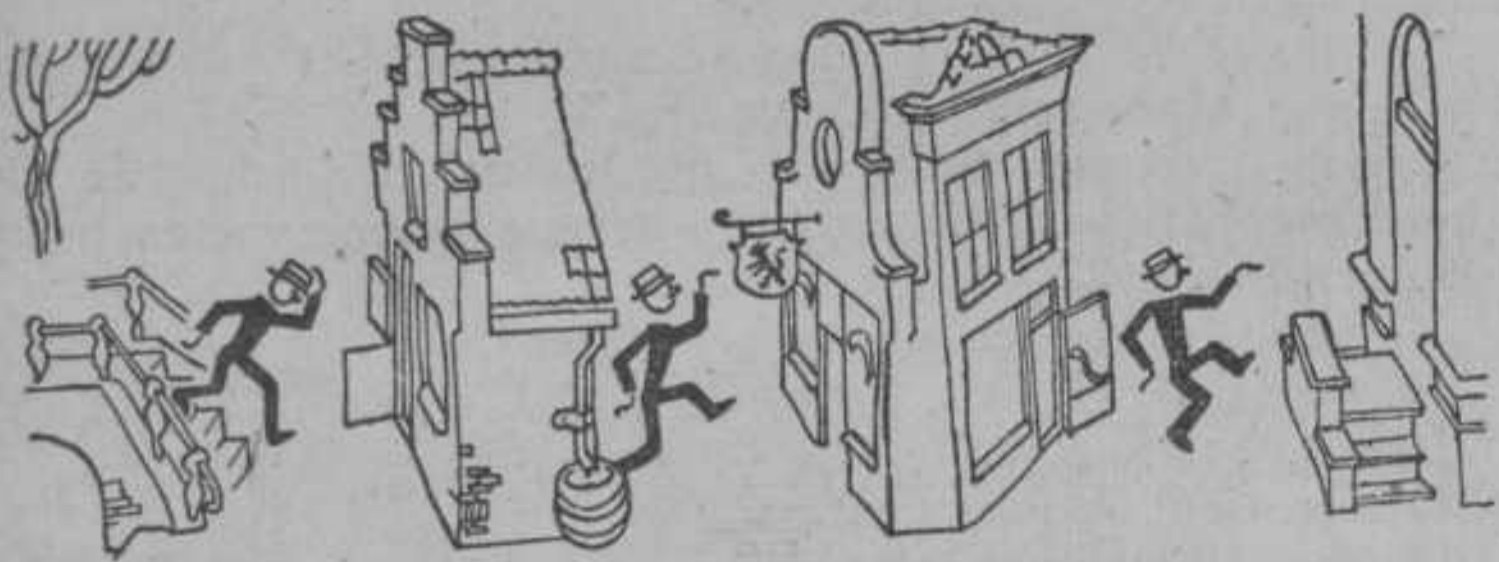
REDACTIONEEL

Maar kom dan toch, waarom noem ik dit redactioneel? Het is geen redactioneel, ik wil geen redactioneel, verstaat gij? Negeert het hoofdje boven deze kolom, het is slechts een vergissing, een onhandigheid uit sleur, gewoonte ja, door Uw schuld, want reeds lang spreekt het redactioneel niet meer tot U en zou het even goed onder „A.K.O.” of „Schitterende Rubriek” kunnen staan. Nogmaals, dit is geen redactioneel begrijpt U me nu eindelijk? Ga weg, gaat heen, ik wil alleen zijn, ik bid U, neem een oude krant en plak die over deze regels; juist zo en daar nog, juist, klaar!

Ik ben alleen, Goddank, mijn geest waadt moeizaam verder onder de krant door de stijfjes; moeizaam maar alleen en bevrijd van niet-begrijpenden . . .

Hoe komt het, dat de gedachte aan den portier van het grote hotel mij overvalt? Talloze gedaanten stromen langs hem heen door de gonzende draaideur, zetten hun kragen op en vervagen in de nacht. Anderen, nog meer zelfs, duiken op, onbekende gezichten die een uitdrukking van vanzelfsprekendheid tentoon spreiden. Zie, drie mensen komen naar buiten, het lijkt zo een voornaam gezelschap. . .

Hun blik is weemoedig als ze omkijken en verlangend, ja, gretig als ze voor zich uit zien: een zeker doel is ongetwijfeld het eindpunt van hun tocht. Dan gaan ze uit elkaar in verschillende richtingen.

De portier pinkt even een traan weg, dan wordt zijn aandacht afgeleid door nieuwe gasten. Daar komen ze: Blij staan hun ogen, ze kijken niet om, want achter hen ligt de nacht. Blij en vol verwachting is hun houding, ze zijn wat onwennig met de draaideur, de portier glimlacht. . . . De portier, wat zeg ik? Ik wil niet als de portier zijn, ik wil de nieuwe gasten welkom heten in de hal, ach ree, ik wil niets met ze te maken hebben ook. . . . Maar wie weet hoe lang ze blijven, ja wie weet het. . . .

Ik zal hen toch maar hun kamers gaan wijzen.

BALLADE VAN HET MENGELMANNETJE

Hij leek een erg oud mannetje, verzuurd, vergrijsd, verkild
Want vele, vele jaren had hij dat één gewild:
Een Almanak te hebben, een echte goud op snee
Waarin z'n eigen werk als in een donz' beddeke leë.

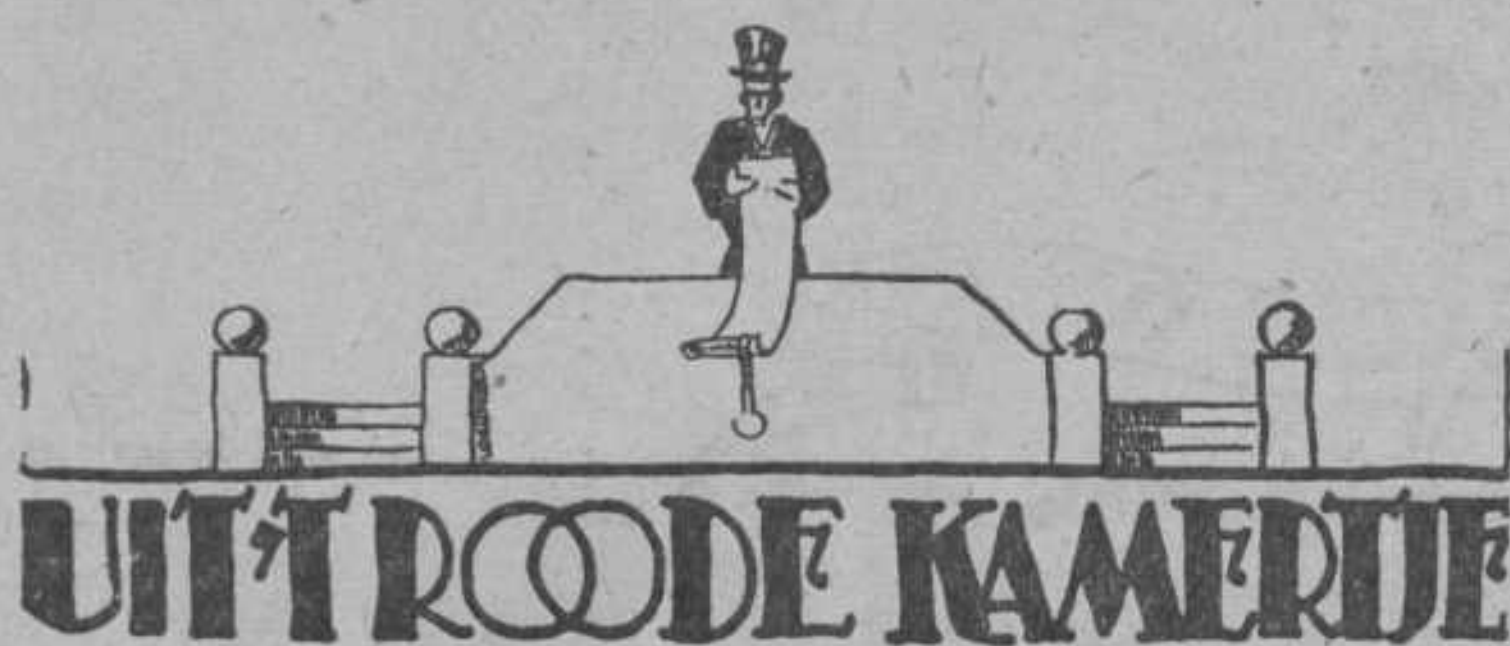
Maar telken, telken jare, zo tegen Almanak tijd
Dan woedd'er in z'n bolletje een innerlijke strijd:
Moest hij z'n tijd verprutsen aan deze Almanak
Neen, beter zich te houden bij eigen studievak.

Weer werd ie 'n jaartje ouder, weer kwam 'r een Almanak bij
Maar alle zonder goud op snee, stonden in een lange rij
En staarden neer op 't mannetje, droefgeestig naast elkaar
En 't arme oude mannetje schrok op en keek er naar.

Wat willen jullie van me, waarom laat je m' niet met rust?
Ik probeerde al 's te mengen, maar ben in slaap gesust
Ik had het in gedachten al allemaal voor elkaar
In Godsnaam kijk niet zo naar me, ik zal wel iets maken
heus waar!

En 't mannetje ging aan 't mengen, hij mengelde d' hele
nacht door

En 's morgens vond de juffrouw hem met potlood achter 't oor
Gedommeld over een briefje en toen ze hem in z'n beddeke lee
Toen zightte hij nog in z'n slaap: „Nu krijg ik een
goud op snee”.

Corpsvergadering op Donderdag 30 October a.s. te 20 uur
in de benedenzalen der Societeit „Phoenix”.

AGENDA:

1. Opening.
2. Notulen.
3. Dispensatie van hoofdstuk VI art. 26.
hoofdstuk IV art. 2.
hoofdstuk X art. 18.
4. Hoofdelijke omslag.
5. Goedkeuring besluiten Rectorenvergadering.
6. LUSTRUM 1948.
7. Rondvraag.
8. Sluiting.

Bij punt 6 van de agenda zullen het ontwerp-spel van de
Voorlopige Feestcommissie en de algemene opzet van het
Lustrum ter sprake komen.

De Senaat maakt bekend, dat op Dinsdag 4 November 1947
om 20.00 uur in een openbare Senaatsvergadering, te houden
in de benedenzalen van de Societeit „Phoenix”, de plechtige
Senaatsoverdracht zal plaats vinden.

Namens den Senaat,

B. W. VAN DER VLUGT, Secretaris.

De Stem- en Schouwburgcommissie maakt hierbij bekend, dat
van den 17den October 1947 af een verkiezing gehouden zal
worden voor den Senaat van het Delftsch Studenten Corps.
Candidaten door den Senaat gesteld:

- M. H. Lubbers voor de functie van President.
- H. C. G. Langemeyer voor de functie van Secretaris.
- A. E. van Mourik voor de functie van Thesaurier.
- J. A. P. Montijn voor de functie van Archivaris.
- A. J. Kempees voor de functie van Commissaris.

Namens de Stem- en Schouwburgcommissie,

J. J. GERZON, Secretaris.

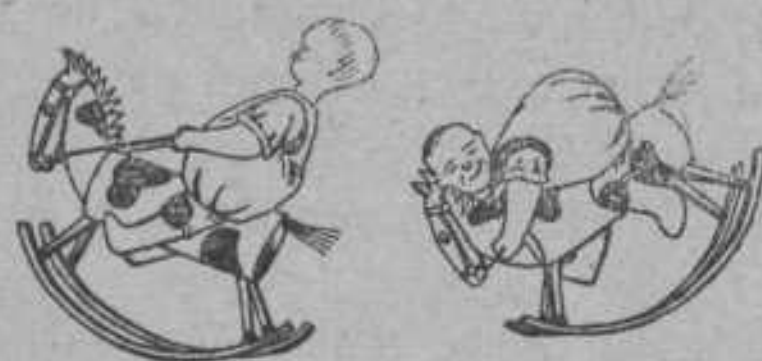

Vlucht.

Naar „Huygh de Groot's verlossing”.

Geweld van wallen,
Dubb'le gracht,
Ontruste honden,
Wacht bij wacht,
Beslagen poorten,
Ijs're bomen,
Geknars en slotwerk,
Brede stromen
En d' onvermurwde kastelein,
Verzekerden in de Princestad
De Vogel Phoenix, buiten duchten
Van in der eeuwigheid t' ontvluchten.
Als niet een nameloze horde
Aan kwam deinen en met hun borden
Bedelden om prak of brood
De Vogel, ach! Hij zag zijn dood.
'T en waar een maagd, zijn goede geest
En drukgenoot in dit tempeest
Een eerlijke uitkomst had gevonden,
En hem van 't lange leed ontbonden,
Zij sprak: „Mijn lief, mijn levenslicht”
(De tranen stonden haar in 't gezicht)
„Zal dees' spelonk Uw glans versmoren”
„En is Uw deugd dit graf beschoren?”
„Helaas! maar 't is vergeefs gezucht,
„Hier helpt geen kermen, maar vernuft”,
„Mijn geest die wil iets groots bezoeken”
Terstond verandert hij in boeken.
Een schildwacht draagt die vette buit
Op haren bēe voor boeken uit.
O! Eeuwige, wijze, schone Vogel,
De volgende eeuwen zullen spreken,
Hoe Gij naar de bibliotheek zijt uitgeweken.

J. MEYERS.

UITTREDEN.

„Ach, Hans, je kent ze wel, die gevoelens van weemoed en
pathos, die jou en mij gevangen houden als een melktandje
in de tang van een tandarts, op het ogenblik dat er een breuk
ontstaat in de bewogen levensloop van mannen, zoals jij en ik!”
„Aardig gezegd, Ap! Zullen zij het begrijpen?”
„Wie?”
„Ik bedoel onze abonné's.”
„Begrijpen? Oh, dat is niet nodig. Jij schreef, ik schreef en
zij slikten.”
„Het hele Corps slikt alles.”
„Toch niet allen? Want net zo goed als jij heb ik ook een
zeker publiek.”
„Een lezerskring, bedoel je, een klankbodem in het volk!”
„Kom, ik zal je nog eens inschenken.”
„Gelukkig, dat dat niet ontbrak, want zo konden we schrijven
wat we wilden.”
„Ik vraag me wel eens af wat er gebeuren zou, wanneer wij
ons publiek niet bevredigden.”
„Als we niets zouden schrijven, dan zouden wij een blanco
Spiegel drukken, wat de leegte van het Corps zou weergeven.”
„Misschien zou de Senaat wat schrijven.”
„Ongetwijfeld!”

„Ik geloof, Ap, dat ik zoiets gelezen heb, wat op een intrede
leek.”

„Ja, F. M., zeker een reclame van een automerk.”
„Kom, laat ik je nog eens smeren.”
„Vooruit, mijn dank.”
„Wat zou er toch eigenlijk met die dikkerd bedoeld worden.”
„Oh misschien slaat dit op Tobias.”
„Ja, natuurlijk, dat is Tobias.”
„Jammer, het ontgaat me.”
„En die schilderijen? Geef mij maar ouwe. Dit ruikt te veel
naar van Meegeren. Ik schuw hem.”
„Begrijp jij, waarom die man op de brug, z'n schoenen niet
heeft meegenomen? Dan zou hij immers warme voeten gehad
kunnen hebben?”
„Ze hebben het toch aardig geprobeerd.”
„Ja, vooral B. H. O.”
„Echt onbegrijpelijk.”
„Dat moeten we juist hebben.”
„Dat ben ik niet met je eens.”
„Ach, neem er nog een.”
„Ja je hebt gelijk, we zullen even van Dale's Groot Woorden-
boek der Nederlandse taal opslaan.”
„Geloof jij dat het Zotje A.D.K. toewenkte?”
„Geen sprake van.”
„Wil jij ook zo graag iets cultureels schrijven?”
„Ja, dat lig er aan, of je er mij nog één inschenkt.”
„Het Corps wil het zo graag.”
„Het Zotje zal wel wijzer zijn.”
„Zeg Ap, we gaan er maar uit, joh.”
„Hup . . . dag!”
„Laten wij het maar aan de zetterij geven.”
„Ja, ze slikken het toch.”
„Dag!”

He We.

„Ach, arme Ag, nu moet je het doen zonder . . . A. J.

Telegram
Redactie Spiegel
Delft

Concept ontvreemd stop. Beginnen dadelijk nieuwe propaganda actie stop. Klungelt U of mengelt U vraagteeken stop. Tobias zegt stop.

ALMANAK REDACTIE 1948

INZENDERS!

Zo verging het één van de velen. Wellicht kreeg hij toch een Goud op Snee.

Maar na hoeveel jaren?

Laat U zich niet door Uw laksheid leiden.

En voor U, jongere jaars, laat zien wat Uw jaar waard is.

Het aantal Almanakken met Goud op Snee bepaalt voor elk jaar wat het betekent en of het werkelijk „een jaar” genoemd kan worden.

Houdt U zich slechts aan de constructieve raadgevingen die de Commissie tot Redactie U, hieronder geeft:

MENGELAARS.

Het idee,

moet van blijvende waarde zijn. Uw inzending moet niet alleen dan begrepen worden wanneer het slechts betrekking heeft op enkele plaatselijke of persoonlijke gebeurtenissen. Evenmin is het nodig om voor de massa te schrijven.

Doch schroomt U niet in Uw mengelwerk een persoonlijke tint te leggen. Hetgeen niet betekent dat U in de eerste persoon enkelvoud moet schrijven. Het lezen van een mengelwerk behoeft geen bulderend lacheffect als resultaat te hebben evenmin behoeft het cultureel of geestelijk voedsel te zijn.

Hoedt U zich voor valse romantiek.

Kortom: Tracht U zelve te blijven.

De vorm,

bepaalt U naar gelang van Uw vaardigheid in proza of poezie. Blijft U vooral kritisch.

De stijl,

deze zij aangepast aan het Algemeen Beschaafd Nederlands.

Wikt en weegt de waarde van elke zin. Laat de zinnen en vooral de strophen rollen.

Toetst elk woord op de juiste betekenis en mijdt woord herhaling en vooral overvloedigheid.

Perst Uw stijl niet in het keurslijf der imitatie.

De inzending,

geschiedt onder een motto, begeleid met gesloten couverte waarop Uw motto en waarin Uw naam en adres is ingesloten. Beschrijft Uw papier slechts aan één zijde.

Adres: Societeit Phoenix.

TEKENAARS.

Het idee,

weest U hiermee vooral origineel en verafschuwt U copieren.

De stijl,

moet Uw eigen stijl zijn. Tekent U in duidelijke, lopende lijnen en vervalt U niet in te nauwgezette detaillering of priegelstreepjes.

De inzending,

geschiedt op gelijke wijze. Uitgevoerd met Oost Indische inkt op ongelinieerd papier (teken- of transparant papier).

Twee maal de ware grootte.

Zendt zo spoedig mogelijk in!

Tevens verzoekt de Almanak Redactie de Secretarissen der onderverenigingen zo spoedig mogelijk (uiterlijk eind van deze week!!!) de samenstelling der besturen op te zenden en eveneens zich te haasten met het samenstellen van de jaarverslagen. Alle Disputen, die in de Almanak 1948 wenselijk opgenomen te worden, moeten de samenstelling voor het einde van deze week inleveren.

ALMANAK REDACTIE 1948.

Uittrede.

Ook nu weer stopt om 11 uur het treintje in het plattelands stationnetje. En weer zaten dezelfde mensen en bagage in de trein. De pastoor met de krant uit de stad, de boer op z'n Zondags, en in de goederenwagen de manden waar ganzen en andere beesten ingezeten hadden. Er was dit keer echter één verschil, ik zat ook in de trein. Ik had besloten een oude bekende op te zoeken, en daar mijn werkzaamheden voort te zetten. Maar al dadelijk bij het uitstappen voelde ik dat het bekende geroezemoes verschilde van dat andere. Het was een buitenplaats, wel met z'n stationschef-tuintjes waar met moeite N.S. vlug en veilig in bloeden maar wanneer je tegen iemand opbotste zei men niet „pardon” of „kun je niet beter uit je ogen kijken”, maar kwam er iets van „moet u ook mijn kant uit” en wandelde men normaal verder. Ik liep echter voorzichtig verder want een nieuw huisgezin wachtte me. Van een atstand kon ik het al horen. Een half dwaze dochter die giechelend met de hond in de tuin speelde. Direct zodra ik net hek geopend had rende ze op me af en stond vragend voor mij.

Voorzichtig opperde ik de woorden: „is uw Vader thuis?” maar daar ging ze niet op in „vader is een goed man, hoe vindt u mij”, was het antwoord.

Natuurlijk antwoorde ik „u ziet er aardig uit”, maar direct voelde ik dat ik iets onjuists gezegd had.

Ze schoof haar arm in de mijne en samen gingen we het huis door de achterdeur, binnen. Ze liet me de mooie klok op de schoorsteenmantel zien en zo van die dingen die je in elk huis vindt waaraan men gehecht is en waarvan de werkelijke schoonheid vaak te betwijfelen is. Daar kwam haar vader binnen, naar zijn manieren, een wat exentrieke man. Later toen we samen om de haard zaten leerde ik mijn gastheer waarderen en merkte ik dat de dochter wel erg zot was. Het was een gezellige familie, maar een groot onheil wachtte mij direct na mijn intrede in het huisgezin. Bij de geboorte van een zoon stierf de moeder wat haar man zeer bedroefde. Kort daarna stierf ook hij. Het gezin was nu wel erg veranderd, de kleine jongen bleek een erge pees te zijn en het zo adellijke bloed ging erg achteruit. Ik kan gelukkig goed met de dochter opschieten. Een van de zonen een reuzen berg van een kerel nam de leiding en vaak zaten we nog te leuteren over de oude tijd.

Plotseling schiet ik wakker, mijn hoofd zit in de koelemmer. Snel richt ik mij op, boven op de redactietafel staat pietekort tegen het zotje te schreeuwen. Met een zwaai slaat V. G. pietekort tegen de vlakke. Ik heb nooit erg bloed kunnen zien en vlug steek ik weer mijn hoofd in de koelemmer.

Ik zie me naar het station rennen op het perron geef ik het dwaze meisje nog een zoen en zit naast de dominee in de trein. Buiten staat er vlug en veilig.

TIWEC.

De Redactie van het Officieel Orgaan van het Delftsch Studenten Corps „De Spiegel” heeft zich na het uittreden van de Heren H. E. Westenberg, P. Croockewit en A. J. Kempees samengesteld als volgt:

N. LUNING PRAK, Wnd. Hoofdredacteur
F. P. VAN GRONINGEN, Griffier.
G. ALBERDA,
A. D. KROESE,
B. H. OUDKERK,
C. F. MEESTERS,
W. E. ROELL, Redacteurs.

Een doffe plof van het portier scheidde me van de duistere kille ochtend; met mijn hand baande ik me een weg door de dikke blauwe walm, die in de coupé hing en veegde en passant een voiletje met zwarte mouches mee. Even later gleed het verlichte station weg en in de ruit zat, dicht in de hoek gedrukt, een dikkerd te slapen. Hij had een glimmende kale schedel met een krans van vettige zwarte haren er omheen. In zijn mondhoek bengelde een bandje met een nog dampende sigaar erin, die hij langzaam scheen uit te zeveren, want van hier zag men hem belletjes blazen tussen zijn lippen en de sigaar. Al knikkebollend kabbelde zijn veel te ruime nekvel regelmatig over zijn groezelig boord. Zijn ene hand rustte op de leuning — alles wat te zien viel was eigenlijk een blinkende steen tussen vijf worstevingers — de andere hing aan de duim in zijn vestzakje op de ronde buik. Van onder die hand liep een dikke ketting gespannen over de ronding naar de andere kant. Over het geheel lag een vettige glans.

Naast hem zat een slank verpleegstertje; van onder de witte rand van haar blauwe kap krulde rossig haar. Haar groene ogen prikten in een lijvig boekwerk. Met gelijkmatige tussenpozen sloeg ze de bladzijden om en zat dan weer stil.

Tegenover den dikkerd zat een jongmens in een grijze geblokte jas, die de ene sigaret na de andere opstookte. Hij keek onder de brede rand van zijn hoed door voortdurend naar het verpleegstertje en trachtte haar te fixeren. Zij las echter door; hoogstens dwaalden haar blikken even af naar de achtergrond, waar een moeder met een koppeltje van drie kinders zat, die geen ogenblik stil zaten. Zat Jantje niet aan de kruk van het portier, dan zabbelde Marietje op haar vingers, waarmee ze eerst figuurtjes op de ruiten had getekend. Barendje, de jongste, zat zeurig op moeders schoot te kwijlen. Nu was Jantje zo met zijn been aan het zwaaien, dat hij steeds tegen Marietje haar been trapt. Marietje werd boos, gaf Jantje een klap en toen werd het daar achteraan een gefriemel van armen: moeder, die klappen uitdeelde en haar hart luchtte. Ze bleek over een dergelijk uitgebreid vocabulair te beschikken, dat zelfs het verpleegstertje op keek. Kleine Barend was ook geschrokken en begon nu hartverscheurend te krijsen, zodat de dikkerd in de hoek wakker werd en verontwaardigde blikken wierp in de richting van moeder.

Toen werd het weer rustig; de dikkerd, het verpleegstertje, het jongmens, moeder en de kinders hobbelden naast de trein mee; hobbelden mee op de eentonige cadans... eentonige cadans...

Plotseling keek ik in het schelle licht; waar waren de dikkerd, het verpleegstertje en de overigen? Ik zag niets meer. Ik boog me voorover naar de ruit en zag toen in de spiegel het Zotje wenken naar

A. D. KROESE.

INTREDE.

Een nevel zakte langzaam als een fijn geweven sluier over zijn ogen. Geluiden van voetstappen in holle gangen bonsteden in zijn hoofd. Hij dacht aan zijn eerste, hoe vol verlangen was hij geweest, en met welk een opwindung had hij genoten, hij herinnerde zich vaag de verrukking bij de tweede, en het onuitsprekelijke bij de derde, al deze heerlijkheden samen bij de vierde en van de volgende wist hij niet meer. Niet zoveel had hij er willen genieten; niet zo snel had hij het willen doen. Maar daar de weg naar de hel nog steeds geplaveid is met goede voornemens, zat hij nu in een hel.

Geen sterveling kan teveel gebruiken van deze nektar, deze godendrank, al wordt die ook gedestilleerd in stinkende aardse gebouwen.

Moeizaam rees hij uit zijn stoel en schommelend strompelde hij de sraat op, waar het verderf hen wacht, die zich niet weten te beheersen.

Maar dit beseftte hij niet. Hij voelde nauwelijks de ijzige nachtvorst die hem omsloot als een nat hemd. Ook nu weer was de buitenwereld meedogenloos.

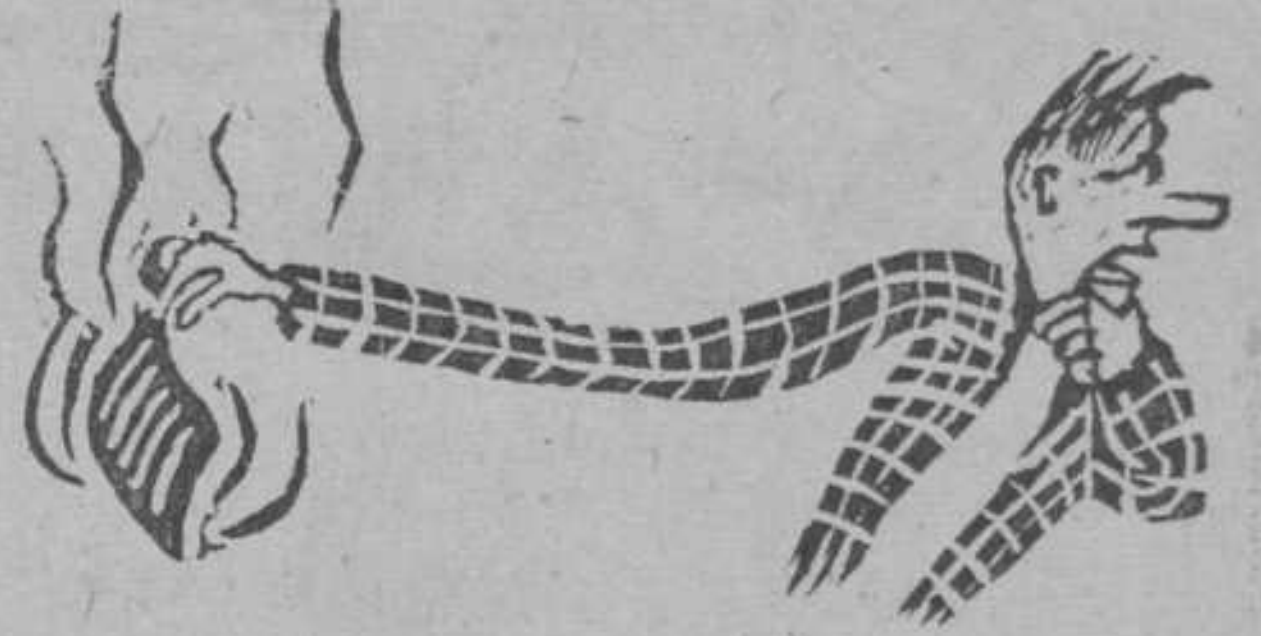
Lantaarnpalen sloegen hem met ijzeren vuisten, en bomen aaiden hem onvriendelijk met hun ruige baarden.

Toen hij voor de derde maal uit de gracht kroop wist hij dat er iets mis was. Goede, oude fatsoenlijke regels doemden weer voor hem op. Welke fluisterstem sprak hem nu steeds weer in: „Verander de jenever, maar begin bij je zelve?”

Plotseling, ja, zo heel plotseling, kon hij weer nadenken, kon hij zich weer gebeurtenissen voor de geest halen, en voelde hij hoe hij weer tot rede kwam, en met een snelle duik kuste hij de straatstenen. Hij had immers de jenever al veranderd,

dat had hij nog wel kunnen zien, toen hij zich enige huizen terug van zijn maagkrampen genezen had. Vol blijdschap bleef hij midden op de weg, als een pilaar staan, zijn handen naar de hemel strekkend.

En toen zag hij de ster, de ster der sterren, de helderste van allen, die snel op hem afkwam. En achter de ster zag hij een

fladderende cape als in een droombeeld. Een rauwe kreet scheurde door de nacht: „Geluk!! Een vallende ster! Ik wens...”. „Dat meer mee naar 't bero gaat” zei de ster. Waar had hij die stem meer gehoord, hoe bekend kwam dit rinkelen van de handboeien hem voor. Was dit wel het rinkelen van boeien? In een snelle opwelling sloeg hij de platte pet voor hem weg, en nu zag hij plotseling wie eigenlijk voor hem stond. In zijn volle luister vertoonde zich het Zotje voor hem, compleet met narrenkleed en bellen. „Kom mee”, zei de Zot, „en stop deze waanzin”. Wat bij deze geschiedt.

B. H. O.

Vervolg bloemlezing der Nederlandse Letterkunde.

PEPITA

J. Slauerhoff

De nacht was weer te zwaar, te veel bestreden,
De ochtend weer vaal grauw en heet
Achteloos werpt hij het laken over haar leden
Een gebaar of hij het uit gewoonte deed.

Zij heeft te veel Spaanse peper in haar lusten
En hij voelt slechts de leegte in haar geest
Van al de monden die hem kusten
Was dit de vervelendste geweest.

Het is weer tijd, voor schip en grote vaart
Schuim voor den boeg spattend op zee;
Denkt hij, terwijl hij naar Pepita staart
Ze was vroeg oud, viel hem niet mee.

Hij stevent naar de steile legerstede
En kleedt zich dof zwijgend aan,
Met zijn gedachten bij een ver verleden
Naar de bron van dit bestaan.

Dordrecht was hem muf en dompig
Hij wist zich met geen mens goed te verstaan
En om ook achter de horren te gaan
Was hem bourgeois en lompig.

Maar bij alle nasmaak van dat gevang:
De gang Zondags ter kerke kerker,
De zalvend vure van dien zwarten man,
Het kerkhof met zijn dulle rijtje zerken,

Voegt zich in zijn sluimerdronken brein
De helle glans van het enige dat leven had
Het enige, dat het ruisen van de zee,
De roep van blauwe lagunen naar hun waarde mat.

In Holland wil ik niet verstikken,
Of de liefde in plichten gaan verslikken.
Alleen haar gedenk ik zonder zelf
Te vloeken; de Maagd van Delft.

Lieve Mage.

door Guido Gezelle.

Lieve Mage in het wit,
 Die op alle blomme zit
 En de geur van allerhand
 Strooiert op naar alle kant —
 Geurtjes — als de Mage zelve
 Vleiend alle, alle delvers,
 Die dan daer, dan hier
 Drinken 't pinklend gestebier —
 Mage ick en vraeg U stille
 Of ge naar me luist'ren wille:
 Strooi naar alle kant instee
 Ook wat zoetheid naar benee
 Waer ick in het gers en stee.

Zoete, lieve Mage — geef ge,
 Dat 'ck uit het fijnste zeeffe
 Proeve mag wat of ge brouwe:
 Al de parelblauwe dauwe,
 Die den uchtend rondom spreidt
 Als een schetterlicht tapijt —
 Waer het bieke honig puurt
 En de blom de bie verduurt
 Daer en wil ick aan U bidden:
 Zet aan mijn rug in 't midde
 Vleugelwieke transparant
 Dat mij invliegt in Uw land,
 Waer ick langs Uw voetepaadjes
 Zoeken mag in kelkeblaadjes
 Naar de honing van Uw wezen
 Die ick al te gaer mag lezen.

Mage — hoor mijn zangerye:
 Ick en ben zo vro en blye
 Om de waereld, die ge toon:
 Mage — ge maak alles schoon.

INTREDE.

Stukjes marmer vielen op de vloer en dansten onbegrijpelijke sprongetjes. Een voorjaar lang spatten ze onder de beitel weg, tikten op en over elkaar. Ze vormden een hoop om het beeld, een scherpe wal waarop de beeldhouwer neerzat, trillend van liefde en ontzag voor de figuur die oprees uit z'n vergruisde mantel.

Zé was ongetwijfeld mooi, zoals zij daar wit en verheven boven hem stond.

Het was een winteravond. Een vaal gezicht gluurde nog even naar buiten, naar de sneeuw die om de straatlantaarns viel. De gordijnen werden weer gesloten.

Onherkenbaar zag de beeldhouwer er uit, vergeleken met een jaar geleden. Alleen de zwarte ogen vielen nog op, die nu met verachting naar een Calliope-op-bestelling keken. Het beeldhouwen bevredigde hem niet meer; 's nachts kwam hij tot rust, uren achtereenvolgend zat hij dan te staren naar het beeld, zijn beeld dat geen steen voor hem was.

Hij was onrustig deze avond. Zij boeide hem anders als vorige nachten. Er was iets dat hem dwong; aarzelend liep hij op haar toe; zijn ogen dwaalden langs haar arm, naar boven, naar haar hand . . .

De voordeur sloeg achter hem dicht. Schijnbaar doelloos liep hij langs de gracht, nauwelijks zichtbaar; het sneeuwde harder. Hij klom een bruggetje op. Bovenop bleef hij staan. De sneeuw viel dichter . . . zijn omtrekken vervaagden . . .

Plotseling zoog een wervelwind de sneeuw omhoog en hulde het bruggetje in een witte mist.

Toen enige uren later een onbekende erover liep, stootte hij tegen een paar schoenen.

Een andere beeldhouwer betrok toen het atelier.

F.M.

INTREDE.

Het speelde zich af in een sluimerend stadje en wel in het museum, waar de te bekijken dingen jaar in jaar uit steeds weer genoeg namen met hetzelfde plaatsje, en niet verlangden, zoals sommige dingen in hun ijdel streven, naar een onrustig trekken van wereldstad naar wereldstad om achter beduimelde vitrines honderdduizenden bezoekers achter even zovele beduimelde gidsen te bekoren.

Behalve de zalen, gevuld met uitgesproken oude dingen, was er een klein zaaltje in dit museum, waarin alleen schilderijen gehangen waren.

Nu was een schilderij, volgens de inwoners uit het stadje, een weergave van het aantal dingen, dingen die men gezien had of kende. Men vergeleek de dingen, zoals ze waren, met de dingen op het doek. Het doek, wat het minst aantal fouten vertoonde, was het best geslaagd.

In wat de schilderijen van dat zaaltje ook mochten tekortkomen, zeker was het, dat ze aan fantasie niet te kort kwamen zodat de bezoekers er geen vat op hadden. Het was onmogelijk een oordeel te vellen over al dan niet verkeerd gelegde schaduwen omdat ze er eenvoudig niet waren. Kortom de mensen begrepen het niet en waren nooit zeker of ze er niet tussen genomen werden, wat fnuikend was voor 't gevoel van eigenwaarde.

Ter verdediging der schilderijen zou aangevoerd kunnen worden dat de oude suppoost van het museum erg aan hun gehecht was. Uit de gemompelde liefkozende woordjes en de tedere gebaren, waarmee hij de doeken met een plumeau afstofte, bleek dat hij in ieder geval begrip toonde. Dit begrip was echter ook te verklaren door het feit dat er enig verband bestond tussen zijn onbezorgde oude dag, en de schilderijen. Hierdoor komt deze verdediging wel enigszins op losse schroeven te staan.

Op zekere dag verspreidde zich het gerucht, dat een kenner met goede neus enige exemplaren uit het zaaltje had herontdekt en aangekocht voor een grootsteeds museum, zo een met roulerende schatten. Verder vertelden de mensen elkaar dat de leeg gekomen plaatsen in het zaaltje waren aangevuld met een aantal nieuwerwetse schilderijen.

Het hele stadje liep uit om te zien wat dat nu wel zou zijn, het zaaltje puildra uit en alle mensen ontdekten, dat hun gevoel van er gaat iets mis hen niet bedrogen had. Er was iets mis.

Allen misten iets, de ene de ingetogen matte kleuren, de ander de statig gouden lijsten. Een oud dametje, dat elke Zaterdagmiddag op de bank van het zaaltje ging zitten, miste zelfs haar dutje. De schreeuwerige kleuren gaven haar ogen geen minuut rust, zei ze.

Al deze nare gevoelens moesten een uitweg vinden.

Daarom klom de verontwaardigde menigte op de banken, hield bijtende redevoeringen tegen de nieuwe schilderijen, die inderdaad door brutale kleur en vorm krenkend waren voor een ieders gevoel voor goed fatsoen. Of viel op z'n knieën en smeekte om teruggave van hun toch zo dierbare oude meesterwerken.

Niets hielp. De mensen wendden aan het verlies, zodat na enige weken weer en serene rust in het museum heerste.

Het rumoer in de stad verstilde en met de jaren deden vliegen, zon en stof hun deel om de schilderijen milder van kleur te maken

X.

VEREENIGINGEN

ONDERLINGE WEDSTRIJDEN DER
 D.S.R.V. „LAGA”.

De traditionele Onderlinge Wedstrijden van de D.S.R.V. „Laga” zullen dit jaar wederom gehouden worden en wel op Donderdag 6 en Vrijdag 7 November a.s. op de Provinciale Vaart. Deze wedstrijden staan open voor leden en donateurs van Laga.

Ingeschreven kan worden op de volgende nummers:

1. Overnaadsche Vier, Hoofdnummer
2. Gladde Vier
3. Gladde Twee
4. Overnaadsche Sciff
5. Jaarachten
6. Tub A (breed)
7. Tub B (smal)
8. Achtriemsgieken.

De lengte der baan zal 600 meter bedragen. Ploegen, die zich voor deze wedstrijden wensen op te geven kunnen dit doen op de daarvoor bestemde lijsten op Laga. De inschrijving sluit onherroepelijk op Woensdag 29 October a.s. Het Inschrijfgeld bedraagt f 2,— per persoon. Verschijnt een ploeg aan de start, dan wordt f 1,— per persoon terugbetaald. De prijsuitreiking vindt plaats in het gebouw van Laga na afloop der finales op Vrijdag 7 November. Deelnemende ploegen kunnen daarna aanzitten aan het diner op de Sociëteit „Phoenix”; zij moeten hiervan melding maken op de inschrijvingslijst.

Namens het Bestuur van de D.S.R.V. „Laga”
J. W. GOOZE ZIJL, Secretaris

STUDENTEN CAROUSSEL VEREENIGING.

De Studenten Caroussel Vereniging te Delft ontbeert nog steeds een manege; mist dienengevolge de goede invloed, die een manege heeft op de band tussen de leden.

Het is daarom dat het Bestuur nogmaals de leden en vooral de eerstejaars op de *Caroussel-tafel*, welke gehouden wordt *elken Donderdag te 6.15 uur* opmerkzaam maakt en er op aandringt deze veelvuldig te bezoeken.

Tevens maakt het Bestuur bekend, dat begin December een

Uitvoering gegeven zal worden. Het Bestuur raadt den leden aan reeds vroeg de oefeningen te beginnen. Men werde zich daartoe tot den Heer R. Klein, Commissaris van het Bestuur.

Namens het Bestuur,
G. J. DE WOLF, Secretaris.

D. S. A.F.V.

Groenen Fotowedstrijd.

Alle eerstejaars, die aan de groenen-fotowedstrijd hebben deelgenomen, worden verzocht al hun foto's in te zenden aan het Bestuur vóór 15 November.

Het Bestuur vestigt er de aandacht op, dat de leden van de D. S. A.F.V. ten allen tijde gebruik kunnen maken van de donkere kamer om te ontwikkelen en te vergroten. Al het benodigde materiaal is hiervoor aanwezig. Omstreeks half November zal de jaarlijkse nachtelijke fotowedstrijd in Rotterdam gehouden worden. Nader bericht volgt.

Namens het Bestuur,
F. M. VAN GOGH.

„ACADEMIA” BOEKHANDEL EN ANTIQUARIAAT
VOOR TECHNIEK - WETENSCHAP - KUNST
OUDE DELFT 101-103 DELFT TEL. 1776
**HET ADRES
VOOR AL UW STUDIEBOEKEN**

HEINEKEN'S BIER

Het meest Getapt

Hoofdagenschap: J. T. POST
VROUWJUTTELAND 4 DELFT — TELEFOON 92

OUDE JENEVER
Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig
DE KUYPER

'n Vorstelijk glas bier!
Oranjeboom

Een aloude en goede MOS
's avonds even nog een BIERTJE bij

Jan Garos

Adverteert
in de
Spiegel

Zo juist ontvangen het door Prof. L. H. de Langen ontworpen en aanbevolen **T.H. Dictaat-systeem** bestaande uit: Colledgeoos Verzameiringband, Dictaat-blade
Haalt Uw exemplaar nog heden bij ons. De oplaag is beperkt.
A. J. PRINS, (hoorstraat 4)

Voor Fotograaf...

Reijken
TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

Stoomblekerij
Chemische Wassen

„OZON”

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Tel. 550302, Den Haag.

Dr J. Dekmantel, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Botaniestraat 10, Delft.

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. T. 335740.

J. B. N. Ruben Sr., Repeteert en Tenteert Wiskunde (P₁ en P₂)
Laan van Meerdervoort 824, Den Haag.